

aplauze

Anul XX / nr. 5 / 11 iunie 2013

9 iunie
2013

Boromir

împarte bucurii.

Adina Katona
English version

„PATRIMONIUL NU E UN BAGAJ, E O MATERIE VIE” (George Banu)

Amiaza de duminică, la Centrul Cultural Habitus, a fost prilej de discuție pe tema „Patrimoniul universal, patrimoniul național – sensul unei duble angajări”, cu George Banu, Dan Hăulică și gazda Constantin Chiriac. Acesta din urmă a făcut introducerea într-o obișnuită notă personală, povestind despre vremea când studia teatrul la liceul Costache Negruzzi din Iași, unde a aflat, mai târziu, că și Dan Hăulică fusese elev. „Din păcate generațiile tinere știu puțin despre ce înseamnă construcția din acea perioadă foarte grea și de multe ori sunt artiști care afirmă că în România a fost un deșert cultural. România, așa cum a fost, a existat prin oamenii dinăuntru și dinafară. Și nu întâmplător, alături de domnul Hăulică, se află domnul Banu. Este un lucru extraordinar să avem în lume astfel de făcători, care ajung să puncteze despre ce înseamnă cultura română și să facă acest parteneriat extraordinar cu valorile lumii”, spune Constantin Chiriac.

Un exemplu despre lupta pentru conservarea patrimoniului este munca domnului Hăulică: a reușit să integreze mănăstirile din Moldova în patrimoniul mondial UNESCO din România, atrăgând, mai apoi, importante investiții japoneze. „Am dorit să-i aduc pe acești doi domni care reprezintă enorm de multe pentru cultura, arta și civilizația românească, în

acest festival cu ediție aniversară. E un festin să-i avem în față”, completează Constantin Chiriac.

Secolul XX și revistele din acea perioadă

George Banu a vorbit despre însemnătatea *Secolului XX* pentru generația domniei sale, care a fost o adevărată școală de gândire, o deschidere spre lume, considerând acesta un moment privilegiat, consacrat dialogului. „*Secolul XX* a însemnat acest gest al unui tânăr redactor șef care a deschis accesul la cultura mondială. <<*Secolul*>> se înscrie în tradiția marilor reviste culturale care l-au marcat și care au însemnat un fel de încrucișare de drumuri, între culturi diferite. Deschiderea spre cultura mondială s-a produs în timp ce România era supusă unor închideri mai degrabă programatice. El a devenit, la Paris, apărătorul valorilor culturii naționale, a alocării de fonduri, de dialoguri, a valorificării a ceea ce era mai puțin cunoscut”, menționează George Banu.

Prin dubla sa angajare, Dan Hăulică a încercat și a reușit, de fiecare dată, să arate artiștilor o altă parte a lumii. „În încercarea de a simplifica peisajul cultural după 1947, ați văzut un vid de informație. Înainte, o carte ajungea de la Paris în trei-patru zile, iar apoi, am avut un circuit informațional aberant”, spune acesta.

Dânsul a cuprins în paginile revistei texte aparținând și autorilor străini, pentru a ține publicul mereu la curent cu ceea ce se întâmplă „dincolo”. Când au primit spre publicare unul dintre cele mai frumoase texte ale lui Eliade, din cauza diverselor reacții pe care le putea stârni între colegi geloși, au recurs la un șiretlic pentru a-l putea integra în curentul contemporan pe acest profund gânditor: „Au fost aceste minciuni pioase pe care a trebuit să le inventez când l-am publicat prima dată pe Mircea Eliade cu textul său *La țigănci* și pe care l-am ținut sub numele de Panait Istrate, care avea o reputație mai puțin agasantă, era deja înghițită pastila și, în ultimul moment, înainte de publicare, am pus numele adevărat ca să salvăm această surpriză.” Prima misiune la această revistă era de ordin cultural și arăta atitudinea față de valorile mondiale: „Noi nu ne-am considerat un lux livresc ci, mai degrabă, răspundeam unei funcții imediate de deschidere panoramică spre cultură.”

Secolul XX a invitat la dialog și a lărgit modul de captare a culturii naționale și internaționale. Revista aparține patrimoniului nostru și, în jurul său, se poate face o istorie a culturii românești, fiind ca un pol magnetic al creației. 📌

Delia Marinescu

English version

DIVINA COMEDIE

© FITS Mihaela Marin

Unul dintre cele mai așteptate spectacole din cadrul Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu, *Divina Comedie*, al regizorului lituanian Eimuntas Nekrošius, a încântat, timp de patru ore și jumătate, spectatorii care s-au înghesuit să prindă un loc la Casa de Cultură a Sindicatelor. Spectacolul *Divina Comedie* după Dante Alighieri a stârnit și mai mult interes, întrucât este ultima producție a regizorului lituanian, câștigător a trei Premii Ubu pentru Teatru.

Spectacol conceptual, cu un decor încărcat de simboluri, acompaniat în mare măsură, *live*, de pian, *Divina Comedie* a lui Nekrošius nu urmărește îndeaproape textul, ci principalele direcții date de Dante, după cum afirmă Andrius Jankauskas, producătorul spectacolului, în conferința de presă anterioară reprezentației în cadrul FITS. Mai mult, varianta prezentată duminică seara în Sibiu este una comprimată, după ce spectacolul inițial, ce a avut debutul în 2012, dura nu mai puțin de 6 ore și jumătate. După un an de turnee, adică aproximativ 40-50 de reprezentații, reducerea duratei spectacolului a venit firesc, datorită colaborării strânse între regizor și actori. Potrivit producătorului, secretul rezultatului final constă în structura echipei coordonată de Nekrošius, regizor care „nu vorbește despre teatru când își cunoaște actorii, ci despre viață, cine sunt și de unde vin”.

Alegerea *Divinei Comedii* de către Nekrošius a fost o provocare pe care și-a asumat-o, neferindu-se să experimenteze, asta după ce a studiat în profunzime materiale despre opera lui Dante Alighieri, dovadă fiind una din scene, în care se aude muzică arabă, iar actrițele

poartă voaluri pe cap, trimitere la interpretările potrivit cărora opera lui Dante face referire la filosofia islamică. Distribuția este formată din actori compleți, care se remarcă, în principal, prin mișcare, realizând momente de o impresionantă forță sugestivă, ca acela în care își lovesc capul de zid în scena Purgatorului, cel final dintre Beatrice și Dante (când aleargă unul spre celălalt, mai apoi rămânând împietriți) sau cel în care actorii creează o cruce din bucăți de lemn. Mișcarea este completată, însă, de interpretarea curată a actorilor, în rolul central aflându-se Rolandas Kazalaz, care îl portretizează pe Dante ca pe un personaj pasional, ce nu acceptă să piardă. În rolul lui Beatrice se află Ieva Triškauskaitė, ale cărei țipete surde, priviri pătrunzătoare, zâmbete inocente, acorduri la vioară, accentuează trăirile lui Dante care o caută peste tot, pentru că „iadul este oriunde fără ea”.

Decorul impresionează prin cromatica alcătuită din negru și roșu, punctul central fiind un glob imens negru care se deschide în final, lăsând o lumină roșie să inunde scena. Iadul, Purgatoriul și Paradisul sunt simbolizate perfect în scena în care apar triunghiuri fosforescente pe scenă. Impresionant vizual este și momentul de la începutul spectacolului, când călătoria lui Dante pentru a o găsi pe Beatrice, este realizată prin portrete din hârtie albă a chipului lui Beatrice.

Lumânări, o spirală metalică, o tobă, un pian - acestea sunt elementele care completează jocul actorilor, realizând un spectacol în care Nekrošius demonstrează, încă odată, talentul regizoral, menținându-și faima la nivel european.

Acest eveniment se desfășoară sub înaltul patronaj al Reprezentantului Comisiei Europene pentru Educație, Cultură, Tineret și Multilingvism

Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu este organizat de

EVENIMENT FINANȚAT DE

EVENIMENT REALIZAT CU SPRIJINUL

Adam Mickiewicz Institute
CULTUREQPL

✎ **Gigi Căciuleanu**
 🇬🇧 **English version**

MOZART STEPS

Orașul Sibiu este atât o răscruce de civilizații, cât și un punct de întâlnire a diverse culturi. Atât prin a sa istorie cât și, de 20 de ani, datorită Festivalului Internațional de Teatru e la Sibiu, care nu mai are nevoie să fie prezentat pe nici unul dintre meridianele lumii. Nici publicului, dar nici creatorilor de pe mapamond.

De când, în februarie 2012, primisem invitația de a crea un spectacol la Teatrul Național Radu Stanca, nu mă putusem gândi la altceva decât la ce fel de creație aş putea oare să-i propun lui Constantin Chiriac - nu numai Director ci și Animator, Inimă, Creier și Suflet al Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu. Realizăm, din ce în ce, cât de dificil este să te prezinți în fața unui public care a văzut tot ceea ce se poate vedea mai bun, nu numai în țară, dar și în lume. Grație unei echipe de organizatori care, și ea, a fost nevoită să tot aleagă, în fiecare an, dintre cele mai interesante creații teatrale.

Concluzia la care am ajuns este că nu pot propune altceva decât o piesă concepută și „scrisă” *pe limba mea*, cea a teatrului coregrafic. Adică să mă prezint în fața spectatorilor fără artificii sau trucuri, în afară de cele de pură mișcare, cu „nuditatea”, dar și cu originalitatea sincerității, a autenticității. Să mă arăt exact așa cum sunt. Ca și creator. Cu ceea ce mă frământă, cu ceea ce mă doare, cu ceea ce mă pasionează, cu ceea ce iubesc. Cu acele lucruri fără de care nu pot trăi. Să o prefer metaforei teatrale pe cea poetică, a corpului și a mișcării. Fără a căuta să produc vreun oarecare șoc vizual ci, mai degrabă, să seduc. Printr-un limbaj de dans, care este numai și numai al meu. Așa cum întotdeauna am făcut-o, peste tot în lume, pe unde am tot fost invitat. Pentru asta mi-am propus, ca primă etapă de lucru, să-i metamorfozez pe cei cu care voi lucra, care nu sunt de loc dansatori de meserie, încercând să-i preschimb din Actori în DansActori. Datorită pepinierii de artiști create în jurul Festivalului, materialul uman care îmi este oferit reprezintă din fericire și o adevărată roză a vânturilor generațională. Punând alături actori consacrați și studenți, maeștri și învățăcei, „ucenici” și „vrăjitori”. Pe care îmi propun nu numai să-i pun în scenă ci, mai degrabă, să-i coregrafiez, să-i fac să danseze. În sensul cel mai frumos al cuvântului.

Creația se va numi MOZART STEPS. Opera lui Mozart, Mozart-europeanul prin excelență, reprezintă și ea un alambic de culturi, atât prin geniu, cât și prin orizontul creațiilor pe care acesta ni le-a lăsat. Operele sale au fost scrise tot așa de bine în italiană, ca și în germană. Pe lângă faptul că au fost traduse în mai toate limbile pământului și reprezentate pe mai toate scenele lumii...

În plus, muzica spectacolului MOZART STEPS reprezintă o lărgire și mai mare a orizontului muzical, fiind o reinterpretare actuală a lumii mozartiene de către doi mari artiști de azi: Hugues Curzon și

© FITS cotidianul.ro
 Gigi Căciuleanu dansând în *După amiază* unui faun

Ahmed al Maghreby, care au ideat o paralelă între muzica doctă a occidentalului Mozart și muzica orientală, etnică, a unui etern Egipt. Banda sonoră este un montaj pe care l-am conceput pornind de la două compact-discuri: Mozart l'Égyptien (Mozart egipteanul) 1 și 2.

De ce STEPS?
 Pentru că pasul este elementul de dinamică spațială care ne este comun nouă tuturor. Prima verigă, atât a unui dans, cât și al unei simple plimbări... Oriunde pe pământ, pe lună sau, poate, în curând, pe o altă planetă sau stea a universului.

MOZART STEPS este un spectacol gândit special pentru festivalul sibienilor, căruia aş dori să-i fie pe lângă omagiu, dacă se poate, chiar și un moment de bucurie. 🎭

Teatrul are nevoie și de finanțare, nu doar de aplauze.

Suntem mândri de rolul nostru în susținerea festivalului.

În viață uneori e ușor, alteori greu. Suntem aici oricând.

Bine ai venit la UniCredit Țiriac Bank

Staropramen salută a 20-a aniversare a Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu.

Pentru că arta este o bucurie a spiritului.

Staropramen. Spiritul ocupatului Praga.

Banca Transilvania,
 partener al Festivalului Internațional de Teatru de la Sibiu

THINKPAD E420 TWIST
 SERIA MARIU SPATIABILĂ DE LUCRĂTORI MOBILIZABILI

SE ÎNDOAGE.
 SE APLEACĂ.
 SE PLIAZĂ.
 SE ROTESTE.

LENOVO THINKPAD E420 TWIST
 MĂRIMĂ: ÎNFRĂCĂȘAT DE ÎNTELȚ. RICHIEȘ DE ÎNTELȚ. RICHIEȘ DE ÎNTELȚ. RICHIEȘ DE ÎNTELȚ.

☑ Doriana Tăut
🇬🇧 English version

ABRACADABRA

© FITS Paul Băilă

© FITS Paul Băilă

© FITS Paul Băilă

Dacă pentru noi, „oamenii mari”, timpul nu stă în loc o clipă, iar momentele de bucurie intensă devin din ce în ce mai rare, pentru copii, viața de-abia începe să capete savoare iar delicatasa cea mai căutată este povestea. Aceasta constituie ingredientul magic al spectacolelor *Abracadabra* care, deja, de peste douăzeci de ani, au bucurat milioane de copii, părinți și bunici. Cu toții am înțeles că cei mai importanți sunt micuții și ei devin, cu adevărat, eroi de poveste.

„Să fii copil e-un lucru serios, nimic pe lume nu-i mai frumos.” Acesta este refrenul care a însuflețit Parcul Sub Arini în 8 și 9 iunie în cadrul secțiunii dedicată copiilor din FITS. Cei mici, dar și cei mari, deopotrivă, au participat împreună cu Magicianul Marian Râlea și asistenții săi la spectacolul *Aventura*, conceput ca un traseu presărat cu peripeții ce culminează cu descoperirea comorilor ascunse.

În drumul lor, voinicii curajoși au răspuns la o mulțime de întrebări de cultură generală puse de Maștera cea Rea și de Urs, au dansat împreună cu Lupul, au cântat împreună cu Ionel Cântecele, iar Rusalca le-a ghicit în palmă toate prostioarele făcute. Ceata de copii veseli și curajoși a trecut, însă, cu ușurință, toate aceste probe, astfel încât, în final, a reușit să cucerească bogățiile care s-au dovedit a fi mai aproape decât au crezut. Spectacolul nu apelează la mijloacele scenice

convenționale ci, dimpotrivă, adaptându-se la orice spațiu, de fiecare dată, reușește să dea naștere unei simfonii cromatice variate, care are capacitatea de a investi locul cu însușirea de tărâm magic al poveștilor. Aici pot ieși, oricând, personaje surprinzătoare care, deși sunt inspirate din lumea reală, ele își păstrează calitatea supra-umană, atât de interesantă și atrăgătoare. Măști, costume colorate, steaguri, pânze și chiar marionete, sunt doar câteva din mijloacele de expresie artistică utilizate în spectacol, dar cei mai importanți sunt și vor rămâne întotdeauna copiii, ale căror reacții sunt autentice și vii. Ei nu se tem să râdă sau să plângă și descoperă lumea cu o bucurie și o curiozitate uimitoare.

Există ceva aparte la aceste reprezentații destinate micuților, ceva ce se desprinde, parcă, din aerul formal și serios pe care îl are festivalul. *Abracadabra* pare să fie un colț de lume în care nu mai există reguli, nu mai plouă și nu este o graniță temporală. În acest spațiu guvernează joaca, iar în ea suntem antrenați cu toții, fie că o conștientizăm sau nu, însă, atunci când ne dăm seama că ne-am lăsat duși de val, constatăm cu stupeoare că ne place și că nu am dori în nici un fel să abandonăm jocul. Spectacolele magicianului au rămas ca o oază în nebunia ritmurilor de viață care vin peste noi fără să ne dea timp să ne dezmeticim, însă poveștile traversează secolele și rămân mereu un portal spre o lume în care poți, într-adevăr, să respiri. ☑

PARTENERI
INSTITUȚIONAL

FRANȚA
INVITATĂ DE ONOARE
CU OCAZIA ÎMPĂLĂNIRII A 20 DE ANI DE LA
INTRAREA ROMÂNIEI ÎN ORGANIZAȚIA
MONDIALĂ A FRANCOFONIEI

PARTENER PRINCIPAL

GRUPE SOCIETE GENERALE

✉ Lucia Bucurenciu
🇬🇧 English version

DANSUL DELHI: „TREBUIE SĂ PIERZI LUMEA PENTRU A O CĂPĂTA”

Dansul „Delhi” este titlul spectacolului lectură ce s-a desfășurat duminică, 9 iunie, la subsolul librăriei Humanitas. Având în vedere textul cu același nume, elaborat de Ivan Vîrîpaev, reprezentația susținută de actorii Teatrului Național „Radu Stanca” din Sibiu, sub îndrumarea regizorală a lui Bogdan Sărătean, a fost o experiență a frontului dramatic din mediul rus. Autorul, originar din Siberia, a contribuit la transformarea zonei europene într-un teren mănos din punct de vedere artistic, prin activitatea lui ca dramaturg, actor și regizor.

Ce surprinde la structura unui atare cumul de fragmente dramatice este dinamica ce generează permanent noutate, evitând uniformizarea. Sunt șapte piese de teatru, fiecare fiind remodelată prin schimbarea perspectivei, raportată, gradat, la un anumit personaj ce traversează situații de criză, dar supraviețuiește. Transparența dialogului dezvăluie punctul comun al unei realități ce revendică domeniul invizibil, unde dansul este licoarea ce fermentează în interiorul Ekaterinei. Mult parafrazatul dans „Delhi” este sursa fascinației care compensează absența unui conflict dramatic sau instabilitatea intrigii - când alungată, când revendicată.

Pe măsură ce lectura avansează descoperim nu doar descrieri empirice, ci și procesul de creație al unui „viespar de tragedii omenești”. Căci inspirația Ekaterinei a fost incendiată de spectacolul diform al mizeriei umane din Delhi. Cerșetori mutilați, duhoarea hoiturilor în putrefacție, carnea stricată, țipete, gemete, claxoane, răsete înfricoșătoare sunt doar aspecte mărunte ale amalgamului ce s-a transformat în durere pură. Tânăra femeie a absorbit, involuntar, această revelație macabră până când un șoc puternic i-a dictat o reacție în dezacord cu instinctul natural de conservare: și-a ars pieptul cu un fier înroșit, ca marcă a unui tatuaj sinistru de senzații inumane, insuportabile. A

© FITS Maria Ștefănescu

traduce în cuvinte o astfel de trăire nu este cel mai simplu demers, iar cel mai evoluat sistem lingvistic se dovedește redundant în raport cu o percepție teoretică, lipsită de un oarecare grad de empatie. Aspect evident, de vreme ce tema morții, ca motiv recurent în fluiditatea schimbului de replici și felul în care emoțiile nu se subsumează pretențiilor dictate de rațiune își pierd din forță ce le caracterizează.

Mirela Nedelcu Patureau, invitată la eveniment, a apreciat fiecare dintre cele șapte fortificații teatrale ca pe un punct de vedere asupra formei emoționale a dansului, rezultând o suprapunere a mai multor unghiuri de vedere. Construcția dramatică a textului este o „alunecare către spiritualitate”, ca emblemă a actualului val de „dramaturgi furioși” ce s-au afirmat după anul 2000. Cu toate acestea, aparența se înscrie într-un fel de plâsmuire a „cubismului teatral”, ca efect al devierilor ușoare de la miezul filozofic și o multitudine de lecturi parțiale. Într-adevăr, intervenția doamnei Patureau

a fost importantă; Dansul „Delhi” reține din cubism eficacitatea în simplificare, geometrizarea și fragmentarea orientându-se către o modernizare a realismului capabil să transcrie lumea contemporană.

Pe de altă parte, Vlad Zamfirescu a observat că textul, în ansamblul său, este ușor contemplativ, cu oameni care-și completează fondul ideologic prin mijloacele unui dialog inteligent. A întâmpina un oarecare tip de reținere la începutul lecturii nu este neobișnuit, deoarece anumite pasaje nu se desprind de un aspect ușor monoton. Iată câte reacții poate genera atenția, chiar și, în cazuri extreme, superficială la conținutul unei astfel de scriituri dramatice. Ar merita menționat faptul că Ivan Vîrîpaev este membru fondator al centrului de teatru documentar Teatru.doc, de unde și afinitatea pentru exacerbarea realismului în teatru. ✎

Excelența în cultură
JTI este partener și susținător al culturii tradiționale și a creației culturale din România.
Cu JTI beneficiați de 20.000 de oameni, reprezentând 80 de naționalități și cultura diversă, cu un prestigiu creativ excepțional.

CARPATICA ASIG

Asigurări la înălțime!

SIBIU, str. N. Orlăuș, nr. 5, Centrul de Afaceri, tel: 0268.222.877, fax: 0269.211.049
www.carpaticasig.ro, office@carpaticasig.ro

Un fel de măsurare vitală în deceni, nu în ani.

PETROM
Măsurăm viitorul.

Alba Stanciu
English version

AUR VECHI. COMPANIA ROCIO MOLINA. CORPUL RITMIC

© FITS Sebastian Marcovici

© FITS Sebastian Marcovici

Pulsul ritmic, armoniile hispanice, cântul vocal și profund ca o lamentație, pașii de dans în stilul flamenco andaluz și corpurile contorsionate, pline de forță expresivă, grația și pasiunea, sunt numai câteva dintre trăsăturile impresionantului spectacol oferit de compania spaniolă de dans și de regizorul coregraf Rocio Molina.

Unul dintre instrumentele de susținere ale spectacolului este vocea ușor „corozivă”, „brută” a cântăreței Rosario La Tremendita, cu un timbru plin de dramatism, care intervine atât ca interludiu, cât și ca acompaniament al dansului solistic sau grupet. Cântul este investit cu o textură melismatică și melos arhaic. Pe de altă parte, dansul este acompaniat de un veritabil recital de chitară clasică, o expunere fără rezerve a virtuozității artistului. Suportul muzical este compatibil cu un comentariu, este investit cu consistență dramatică, descrie emoția, impulsionează dansul. Însă suportul sonor esențial este ritmul. Spectacolul corpurilor este determinat de accelerările, vibrațiile și rupturile de ritm. Fiecare gest și poziție de mișcare coordonate de Rocio

Molina corespund pulsului ritmic, este impus de sunetul creat de pași și de loviturile de castagnete, ajung la paroxism accentele și execuțiile care urmăresc tehnica contrapunctului, demonstrate prin dialoguri corporale între grup – solistă, sau în pasaje de duo masculin.

Structura spectacolului este o succesiune de numere de dans, momente solistice vocale și instrumentale, fără a se urmări o coerență liniar dramatică. Însă dramatismul și conflictul reprezintă însăși substanța dansului spaniol, „obiective” îndeplinite remarcabil în special de solista companiei. Aceasta a demonstrat, fără întrerupere, o tehnică impecabilă alături de o admirabilă plasticitate corporală, flexibilitate și grație.

Materia de bază a teatralității spectacolului Oro Viejo este, fără îndoială, corpul dansatorilor. Mișcarea și gestul în stilul flamenco au transformat spectacolul într-o expresie pură a nenumăratelor emoții, erotismul sublimat, pasiunea, cochetăria feminină sau forța masculină și, mai presus de orice,

o revărsare de eleganță, noblețe a ținutei, de charm personal al interpretului.

Scenografia este semnată de Rodas / Kike Rodriguez și urmărește spațiul liber, scena degajată, fără „materiale” care să incomodeze mișcarea. În același timp eclerajul asigurat de Antonio Serrano vizează imaginea în efecte de clar-obscur. Siluetele apar din întuneric sau sunt absorbite de spațiu. Sunt construite relații între sculptura corporală din prim planul scenei și fundalul întunecat, orientate către o dramaturgie a umbrei. Decupajele corpurilor dansatorilor din fundalul întunecat sunt facilitate vizual și de costumele executate de Josep Ahumada, care au un rol coloristic aparte în peisajul general al scenei.

Cu siguranță, este vorba de un montaj, o textură fragmentară, dar unitară stilistic, datorat ethos-ului hispanic și mai ales ritmului (pașii, castagnetele și bătăile din palme). Grupul Oro Viejo (Aur Vechi) afirmă valoarea inestimabilă a tradiției și creează o entitate scenică amplă teatrală. 📌

✉ Oana Bogzaru

🇬🇧 English version

SPECTATORII, POMPIERI LA *Incendii*

Cel puțin o dată te-ai gândit să le intentezi un proces părinților, fie și pentru că nu ți-au cumpărat ce-ți doreai de ziua ta. Cum să nu îi judeci când îți ascund trecutul, identitatea și te mint? *Incendii* este o dramă cutremurătoare, ruptă parcă din fantezia sud americanilor, ca în poveștile lui Gabriel Garcia Marquez. Spectacolul realizează un stop cadru pe relația copil - mamă, conturând viziunea despre familie dintr-o perspectivă profund maternă. „Nu-ți poți uita pântecul”, sunt cuvintele mamei Nawal. Lumea aceasta e un imens pântec în care ne naștem, apoi murim și în care, inevitabil, ereditatea primează. Gemenii, Julia și Simon sunt chemați la citirea testamentului mamei lor și descoperă că despre această ființă nu știu nimic. Ulterior, spectacolul va urmări două acțiuni principale, povestea mamei și povestea copiilor care investighează trecutul ei. Deloc pe gustul lui Aristotel, dacă ne gândim la regulile unității de acțiune. Se simte cu ușurință un aer al damnării care planează asupra acestei familii. Arborele genealogic al lui Nawal urmărește furia pe care fiecare mamă a transmis-o copiilor și ea trebuie să rupă acest fir, trebuie să fugă și să învețe să scrie și să citească. Această familie are nevoie de o memorie și ea o poate crea. Însă, ca un blestem, nefericirea nu va conțeni să o urmărească.

În acest spectacol, toate valorile familiei sunt răsturnate, bucuria de a fi mamă este înlocuită cu frica care duce la abandonarea copilului, iar acest păcat modifică viitorul transformându-l în coșmar. Specific sângelui americo-latin, păcatul se naște dintr-o iubire pătimașă, evident, interzisă. Scena dintre Nawal și iubitul ei, Wahab, este memorabilă, căci doar în anumite locuri și anumiți oameni își pot jura iubire și credință cu atâta dăruire și ardoare, încât să-și modifice destinul. La câțiva ani după ce a renunțat la propriul copil, Nawal se întoarce în căutarea lui, excursie ce va sfârși cu o nebulie. Pe un alt plan al acțiunii, copiii ei o judecă, o urăsc. În momentul în care nu îți găsești locul și rostul în propria familie, e greu de crezut că vei reuși să-l găsești undeva în această lume. Imaginea maternă este detronată, însă Julia conștientizează pecetea eredității și pornește în căutarea trecutului și a mamei ei. Adevărul e cutremurător, e genul acela de adevăr care mai bine nu s-ar afla niciodată. Gemenii, printr-o lege a damnării și a hazardului, sunt rodul unui incest. Copilul abandonat, prin viol, a zămislit în mama sa viață. Blestemul transmis prin ereditate își atinge scopul, iar firul pe care Nawal a încercat să-l rupă, se reînnoadă mai puternic ca niciodată. Din pricina celor două acțiuni principale interdependente, spectacolul poate fi dificil de urmărit. Povestea seamănă întrucâtva cu planul unui roman polițist. Replica „acum că suntem

© FITS Paul Băila

împreună, totul va fi bine” este recurentă și o ironică indicație de cod la adresa finalului. În acest caz, „a fi împreună” nu echivalează cu „a fi fericit”. *Incendii* este un spectacol atipic, în care regulile aristotelice lipsesc cu desăvârșire. Nu există unitate de acțiune, timp sau loc. Acum ești în trecutul mamei, acum ești în prezentul copiilor, iar din punct de vedere scenografic, o masă este pe rând birou, casă, drum, mormânt. Surprinzător, aceste inconveniențe nu împiedică realizarea unui spectacol emoționant și șocant. Actorii sunt cei care potențează textul prin energia debordantă și aproape că vezi sângele clocotind în ei. *Incendies, fuego, Mexico*, sunt câteva cuvinte care completează reprezentarea celor de la teatrul Tapioca Inn, căci așa este și spectacolul, incendiar, dar unii spectatori au stins focul cu lacrimi. ✉

**Raiffeisen
BANK**

Reușim împreună.

Oameni fac diferența

**BANCA COMERCIALA
CARPATICA**

✎ Livia Stoica

HOT DOG-ARTĂ CU GUST DE KETCHUP

A fi sau a nu fi... artă. Aceasta-i întrebarea. Unde începe și unde se sfârșește arta? O pânză goală poate fi catalogată drept pictură? Un desen cu ketchup poate fi considerat o operă de artă? Dacă Andy Warhol pune un semn de egalitate între artă și societatea de consum, în prezent arta poate echivala chiar cu orice elucubrație.

Spectacolul *Hot Dog* al companiei de dans Substanz, sub semnătura coregrafică a lui Massimo Gerardi, își propune să testeze limitele artei, dezbătând umanul în cultura pop. Într-o lume populată de păpuși Barbie televizate, de pițipoance și de staruri pop, mai există ceva care să ne facă să ne simțim vii? Sau suntem niște simple păpuși conectate la un imens televizor? Un televizor nu există în afara unei imagini. Când imaginea se strică, o reparăm, ori schimbăm televizorul. În viață nu putem decât să reparăm imaginea. Stau să mă gândesc dacă am avea atâtea vieți pe câte telefoane mobile. Imediat ce se strică, schimbăm cu un altul, mai performant și mai casabil. Nu m-aș mira ca în mai puțin de o sută de ani să ne transformăm în niște iphone-uri androide, toți cu cărți de vizită la fel. *Performance*-ul celor de la Substanz este un amestec de ironie, sensibilitate și umor la adresa consumatorului, spectacolul fiind construit brechtian, prin ruperea celui de-al patrulea zid și interacțiunea cu publicul, determinând astfel spectatorul să fie mereu conștient de poziția sa ca persoană care consumă: de la hot dog la artă. Decorul și costumele, semnate

de Michele Lorenzini, contribuie la realizarea unui univers artificial, mereu reciclabil, mereu în căutare de plastic. Decorul este acoperit de plastic și de punji cu diferite nume de branduri, iar costumele vizează niște copii ale lui Andy Warhol, lait-motivul spectacolului, cel căruia i se închină toți de pe scenă și pentru care țin moment de reculegere, fix un minut. Pentru că, în afara imaginii de plastic, nu mai există nimic. Chiar și moartea poate deveni „trendy”, atât timp cât te cheamă Andy Warhol. Din punct de vedere coregrafic, *Hot Dog* este mai mult decât un spectacol de dans contemporan, este în primul rând un spectacol-concept. Iar, în ceea ce privește regia, aș spune că este ca un produs *handmade* pe lângă supele de roșii warholiene găsite în supermarketul teatrului-dans. Pe de altă parte, este un spectacol cu o amprentă regizorală puternică, care nu lasă loc pentru alte interpretări, lucru care frustrază, pentru că identitatea omului contemporan, chiar dacă se rezumă la o imagine, nu înseamnă că suntem cu toții niște narcisiști feisbuchieni. Și dacă este așa, atunci de ce să merg la teatru când pot să intru pe facebook și să ma uit la mine pe profil? Desigur că trăim într-o societate de consum, iar procesul de robotizare umană și de alienare este vizibil. Dar mi se pare facil să pui doar pe seama imaginii o metafizică a sufletului.

Personal, nu-mi place hot dogul, dar cel al celor de la Substanz mi-a plăcut. Nu știu dacă e de bine. Poate dacă nu-mi plăcea, puteam să încep să elucubrez și să fac și eu o operă de artă... ✎

Andreea Tudosă

Despre inanimarea sufletească sau o viață de om

Evocare în firesc a tinerilor furioși, a generației *postbellum* care nu își regăsește utilitatea și nici identitatea într-o societate demolată, este redată prin tehnica cinematografică de către studenții de la Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L.Caragiale” București, prin materializarea textului dramatic scris de John Osborne, *Privește înapoi cu mânie*. Dacă Osborne afirma despre textul său că „O să fie citit cu foc și sânge. Cu sângele meu”, reprezentarea în teatru a fost parcursă cu lacrimi, cadre, scurtmetraje ce delimitează actele, ce oferă spectatorului o viziune cinematografică în pofida neutilizării mijloacelor tehnice.

Încadrată în rama unei locuințe modeste, existența celor patru personaje este un cerc vicios în care conceptul de *angry young men* este preluat într-o desincronizare vădit intenționată și aplicarea acestuia diferă de la o structură interioară la alta. Ceea ce frapează este invariabilitatea personajului lui Cliff, energia reținută pe întreaga desfășurare a spectacolului și modul non-violent, pasiv, de a-și manifesta revolta ce pare înlocuită cu resemnarea. Relația dintre personaje este una asumată, definită prin declicul unei vieți active într-un mod veridic și ramplasarea acestei frustrări cu un zbcium continuu, din care doar automutilarea sufletului pare să compenseze suferința altora. Spectacolul este unul fragmentat, odată cu schimbările decorului ce sunt adăpostite de heblu și muzica jazz a anilor '50, dar dincolo de adaptarea textului și de încadrarea spectacolului într-un soi de artă cinematografică, la nivelul jocului actorilor, își păstrează fluiditatea.

O marcă la nivel simbolic o reprezintă schimbarea culorii vestei de costum purtate de Jimmy Porter, anarhistul desăvârșit, definit de lipsa unei puteri

© FITS Sebastian Marcovici

divine care să împiedice îndepărtarea în țărână a celor dragi lui: „Cine nu a văzut niciodată un om murind, suferă de o formă foarte gravă de virginitate.” De la pământul culorii ce îi definește existența monotonă alături de Alison, la galbenul viu care pare o resuscitare a propriei vieți alături de Helena, o ființă animată temporar de lipsa cunoașterii și a atașamentului emoțional, personajul lui Jimmy este definit de tehnica contrapunctului.

Recurgând la o tehnică cinematografică, la ipostaze din text prezentate asemeni urmării unui diapozitiv și pozând fiecare ipostază sufletească, fiecare gând

și credință, cvartetul tinerilor furioși acționează într-un dezacord armonic, într-o înecare în lacrimi, într-un spectacol de imagine a stărilor, a mimetismului unui sistem dobândit colectiv.

Mai mult decât un compendiu al instabilității ființei umane, acest spectacol este un manifest al nevinovăției ce precede păcatul primordial, al inocenței minții și simțurilor pătate de un război intelectual. ✎

e-on

E.ON România
Partener al Festivalului Internațional de teatru de la Sibiu

**aranjamente florale și
decorațiuni pentru evenimente**

Tulipa
Flower shop

SIBIU, str. Maramureșului, nr.19
0754.995.982

MEDIAS, str. Păcii, nr.2 (în benzinăria MOL)
0722.381.793

www.tulipa.ro

✉ Carmen Stroia

ILUZII... TREBUIE SĂ EXISTE O CONSTANTĂ ÎN UNIVERS

„A fi sau a nu fi dragostea reciprocă” este subiectul central în jurul căruia curge povestea din spectacolul Teatrului Act din București, *Iluzii*, jucat pe scena Teatrului Gong din Sibiu. Tehnica folosită în acest spectacol este una cu totul specială. Nu cuprinde procedee menite să îmbogățească sau să modifice realitatea. Totul este realist, fără decor, fără costume spectaculoase, fără jocuri de lumini sau de culoare. Încă de la începutul spectacolului, pe singura canapea aflată pe scenă se află o actriță, îmbrăcată *casual* (în blugi și hanorac), care așteaptă să împărtășească „povestea unui cuplu: Sandra și Deni”. Întregul spectacol este, de fapt, o relatare a unei întâmplări de viață cu care ne confruntăm de-a lungul existenței. Pentru că cine poate să răspundă cu certitudine, ce este dragostea? Acest spectacol, care la început pare un *one-woman show*, este static; personajele, patru la număr, sunt implicate emoțional, suferă, plâng, durerea sau spasmele prin care trec sunt într-adevăr vizibile, însă nu sunt jucate. Nu este un spectacol obișnuit, în care actorul are o identitate, o personalitate. Textul este o filozofie profundă despre viață, turnurile din șirul întâmplărilor sunt de fapt împrejurări limită în care nu se știe cum reacționează psihicul și sufletul. Împărțită în episoade, în frânturi de poveste, *Iluzii* este un puzzle pe care spectatorul trebuie să îl refacă în mintea lui. Începutul spectacolului nu reprezintă începutul poveștii; personajele despre care se vorbește sunt Deni, Sandra, Margaret și Albert, iar situația tristă cu care se confruntă

acum a început încă din tinerețe. Probabil, acesta este motivul pentru care naratorii sunt tineri. Actorii prezintă niște situații, însă implicarea lor, în momentul redării unui dialog, este doar o aluzie către personajul pe care noi, ca și spectator, putem să bănuim că îl joacă. Ordinea în care sunt așezați pe canapea este o încrucișare, cuplurile Deni - Sandra (52 de ani de căsătorie) și Margaret - Albert (54 de ani de căsătorie) nu stau unul lângă celălalt, ci lângă cel pe care credeau că îl iubește. Legăturile amoroase dintre ei sunt, de fapt, doar niște iluzii.

Viața este un joc bizar în care dragostea joacă un rol important, sau poate cel mai important rol. Există mai multe moduri de a iubi. Din punctul de vedere al lui Deni, dragostea este un efort, un lucru simplu, un fenomen care te schimbă, te transformă și, o dată cu tine, se transformă toți cei din jurul tău, este o edificare, pentru că vii pe lume într-un fel și pleci schimbat și doar atunci poți să afirmi că ai trăit autentic. Din punctul de vedere al Sandrei, dragostea nu înseamnă reciprocitatea, pentru că nu cere nimic și nu oferă nimic, nu are reguli, nu are formule și poate fi oricum și pentru oricine. Prin prisma lui Albert, dragostea are o vibrație specială, dar nu o întâlnește oricine. Pentru că dragostea curată este cea din literatură, despre care scriu poeții, toată tinerețea căutăm dragostea frumoasă, dar ne căsătorim cu cine ne e la îndemână. Margaret, o femeie cu un simț al umorului puternic dezvoltat, are o singură teorie: „Trebuie, totuși, să existe o constantă în Universul ăsta schimbător”. ✉

Adina Katona

Translated by Gabriela Fechet

“PATRIMONY IS NOT BAGGAGE, IT’S LIVING MATTER” (GEORGE BANU)

© FITS Maria Ștefănescu

Sunday afternoon at the Habitus Cultural Center there was a discussion on „World Heritage, national heritage – the meaning of double commitment, with George Banu, Dan Hăulică and the host Constantin Chiriac. The latter made an introduction in his well-known style, speaking about the time he was studying theatre at the Costache Negruzzi high school in Iași, where, as he found out later, Dan Hăulică was also a student. “Unfortunately young generations know very little about what artistic creation during that difficult period meant and Romanian artists often state that in Romania there was a cultural dessert. Romania, as it was back then, existed through people within and outside the country. It’s not by chance that Mr Hăulică and Mr Banu are both keynote speakers at today’s event. It is such an extraordinary thing to have such creators who have added meaning and value to Romanian culture and have entered into this wonderful partnership with world values,” Constantin Chiriac said.

An example of the struggle for heritage preservation is mister Hăulică’s work: he managed to integrate the monasteries of Moldova into Romania’s UNESCO World Heritage, attracting important Japanese investments. “I wanted to bring together these two gentlemen who mean so much for Romanian culture, art and civilization in this anniversary edition of the festival. It is an honour to have them with us today,” Constantin Chiriac added.

The 20th century and the magazines of that period George Banu spoke about the importance of the 20th century for his generation, which was truly a school of thought, which opened the door to the world, considering this a privileged moment, dedicated to dialogue. “The 20th century meant the gesture of this young editor-in-chief who gave us access to world culture. <<The Century>> belongs to the tradition of the great cultural magazines that have made their mark and that represented a sort of crossroads between different cultures.

This opening to world culture took place while Romania was going through a period of imposed and somewhat programmatic parochialism. He became the defender of the national cultural values in Paris, of fund allocation, of dialogues, of the popularization of what was less known”, George Banu remarked.

Through his double commitment, Dan Hăulică attempted and managed, each and every time, to show the artists another part of the world. “Through this attempt to simplify culture after 1947, what we got was a void of information. A book would arrive from Paris in three or four days, it was an aberrant information circuit,” he said.

He also included in his magazine texts belonging to foreign authors in order to constantly keep the audience in touch with what was happening abroad. When they received for publication one of Eliade’s most beautiful texts, because of various reactions it might have aroused among jealous colleagues, they resorted to a trick in order to include this original thinker in the contemporary trend: “There were these white lies which I had to invent when I first published Mircea Eliade’s text, “With the Gypsy Girls”; I had to pass him off under the name of Panait Istrate because he had a less obtrusive reputation, everyone fell for it, and at the last moment, before publication, we provided the real name in order to save the day”. The first aim of this magazine was a cultural one and showed the general attitude to world values: “We didn’t consider ourselves a luxury in the world of books, but rather we responded to an urgent need for a panoramic opening towards culture”

The 20th century encouraged conversation and enlarged our understanding of national and world culture. The magazine belongs to our national heritage and around it one can build a history of Romanian culture, because it acts as a cultural catalyst. 📌

Gigi Căciuleanu

Translated by Georgiana Ardelean

MOZART STE

Sibiu is not only a crossroads of civilizations, but also one where different cultures meet. This is both due to its history and to the Sibiu International Theatre Festival, which, celebrating this year its 20th anniversary, has become famous all over the world. Spectators and artists, everyone knows about it.

When in February 2012 I was given the chance to create a show for the Radu Stanca Theatre, I was constantly asking myself what proposal I should come up with before Mr. Constantin Chiriac, who is not only the Director of the theatre, but also the Founder, the Heart, the Brain and the Soul of the Sibiu International Theatre Festival. Due to an organising team who had to choose each year between the most interesting theatre productions, we are becoming more and more aware of how difficult it is to show up in front of a public who has seen what is best not only in our country, but throughout the world.

My conclusion was that I could come up with nothing else but a play imagined and “written” in my language, that of choreographic theatre. To show up in front of the public without any embellishments or tricks apart from pure movement, with the “nudity” and originality of sincerity, of authenticity. To present myself exactly the way I am. As a creator. With my anxieties, my pains, my passions, my preferences. With those things which are essential to my existence. I realized I had to prefer the poetic, body and movement metaphor instead of the theatrical one. Without trying to produce any visual shock, but rather to seduce. Through a dance language that is only mine. Like I have always done everywhere around the world I have been invited. In order to do this I initially settled to metamorphose the ones I were to work with, who were not professional dancers, from Actors into Dance Actors. Thanks to the large number of artists bred by the Festival, the human material offered was, fortunately, also a generational mix which gathers

PS

together renowned artists and students, masters and scholars, "disciples" and "wizards". I decided I would not teach them how to play but, rather how to dance, I would teach them choreography. In the most beautiful sense of the word.

The performance would be called MOZART STEPS. Mozart's work, the European Mozart by excellence, represents in itself a mix of cultures, thanks both to the genius and the horizon of the creations he left as a legacy. His works have been equally written in Italian and German. Not to mention that they have been translated into almost all the languages of the world and performed on the most important stages...

What is more, the music of MOZART STEPS is a larger extension of the musical horizon, being a contemporary reinterpretation of the Mozartian world by two great artists: Hugues Curzon and Ahmed al Maghreby, who have thought up a parallel between the western Mozart and the oriental and ethnic music of Egypt. The music is an arrangement I made of two compact disks: Mozart l'Égyptien (Mozart the Egyptian) 1 and 2.

Why STEPS?

Because the step is the dynamic spatial movement common to all of us. It is the starting point, both of a dance and of a simple walk...Everywhere on earth, on the moon, or even on another planet or star of the universe.

MOZART STEPS is a show specially created for the Sibiu Festival, and is intended not only as a tribute, but also as a gift of joy. 📌

📌 Delia Marinescu

📷 Translated by Oana Călbăjos

THE DIVINE COMEDY

One of the most eagerly anticipated performances of the Sibiu International Theatre Festival, The Divine Comedy, staged by the Lithuanian director Eimuntas Nekrosius, lasted four and a half hours and delighted the spectators who came in crowds at the Union Hall. The Divine Comedy by Dante Alighieri has sparked even more interest since it is the last production of the Lithuanian director, winner of three Ubu Awards for Theatre. This is a conceptual show with highly symbolic scenery, for the most part performed to the accompaniment of a piano. The Divine Comedy, directed by Nekrosius does not follow the text very closely, but it certainly observes the main directions given by Dante, as stated by Andrius Jankauskas, the producer of the show, in a press conference before the performance within SITF. Furthermore, the version presented Sunday night in Sibiu was a condensed one, since its first performance, which took place in 2012, lasted for 6 and a half hours. After a year of touring, having performed approximately 40-50 times, reducing the duration of the show came naturally because of the close collaboration between the director and the cast. According to the producer, the secret of the final result lies in the structure of the team Nekrosius coordinated. As a director he "does not speak about theatre when he gets to know his actors but about life, about who they are and where they come from." Choosing The Divine Comedy by Nekrosius was a challenge that he has accepted and he didn't hold back from experimentation after having studied thoroughly a wide variety of critical approaches to the work of Dante Alighieri. This is why one of the scenes feature Arabian music and actresses wearing veils, suggesting that the work of Dante alludes to Islamic philosophy.

The cast is made up of actors with a well-rounded professional background, who distinguish themselves mainly through movement, in scenes of impressively evocative power, such as the one in which they hit their heads against the wall in

📷 © FITS Mihaela Marin

the Purgatory, or the final one between Beatrice and Dante (when they run towards each other and then they freeze), or the one in which actors create a cross made of pieces of wood. The movement is completed by the clear interpretation of the actors, with the leading role played by Rolandas Kazalaz who portrays Dante as a passionate character that cannot stand losing. Leva Triškauskaitė plays Beatrice, whose deaf screams, penetrating eyes, innocent smiles and violin notes place emphasis on Dante's feelings when he looks for her everywhere because "hell is everywhere without her."

The impressive scenery consists of black and red colors, the central point being a huge black globe that eventually opens to give out a red light which floods the stage. Hell, Purgatory and Paradise are perfectly symbolized in the scene where fluorescent triangles appear on stage. Another visually impressive scene is presented right at the beginning when Dante's journey to find Beatrice is achieved by displaying white-paper portraits of Beatrice.

Candles, a metal spiral, a drum, a piano - these are the elements that complete the actors' performance, turning it into a show that reveals once more Nekrosius' talent and helps maintain his fame throughout Europe. 📌

✎ Doriana Tăut

📷 Translated by Sabina Andreea Savu

ABRACADABRA

© FITS Paul Băilă

If for us, „grown-ups”, time never stops and the moments of extreme joy become fewer and farther between, for children, life is just starting to take shape. This is the magic ingredient of the Abracadabra shows, which have brought joy to millions of kids, parents and grandparents for more than twenty years now. We have all understood that children are the most important, and they really become fairytale heroes.

„Being a kid is a serious thing, there's nothing more beautiful in the whole world.” This is the chorus that perked up the atmosphere in the Sub Arini Park on the 8th and the 9th of June during the section of SITF dedicated to children. The little ones, together with the grown-ups attended the Adventure show, organized as a journey full of adventures, culminating in the discovery of hidden treasures, together with the Magician Marian Râlea and his assistants.

On their way, the brave children answered many general knowledge questions, asked by the Wicked Stepmother and the Bear; they danced with the Wolf, sang with Little Sing-song Johnny, and Rusalca who read in their palms all the naughty things they had done. However, the bunch of brave happy kids passed all these tests with flying colours, so that in the end they managed to get all the treasures which proved to be much closer than they had expected. The show doesn't make use of conventional stagecraft methods; on the contrary, it can be adapted to suit any space, and each time it manages to give birth to a colorful symphony, that has the power to turn that place into a magic land of stories. Here you can always find interesting characters, which, while inspired from the real world, keep their interesting and attractive super-human characteristic. Masks, colorful costumes, flags and even puppets are just some of the methods of artistic expression used by the show, but the most important are, and will always be, the children, whose reactions are spontaneous and

© FITS Paul Băilă

authentic. They are not afraid to laugh or cry and they discover the world with an amazing happiness and curiosity.

There is something special about this shows for children, something that seems to get away from the formality and the sobriety of the festival. Abracadabra seems to be a part of the world with no rules, no rain and no time. In this space, games are in control, and there we are all encouraged, even without noticing, to let ourselves be carried away, and when we realise it, we are surprised to see that we actually like it and we wouldn't want, under any circumstances to quit the game. The magician's shows remained a getaway from the craziness of life, that come to us by surprise, but the stories are timeless and will always remain a gate through a world in which to can truly be free. 📷

✎ Lucia Bucurenciu

📷 Translated by Diana Mureșan

DELHI, A DANCE:

“ONE MUST LOSE THE WORLD TO REGAIN IT”

Delhi, a Dance is the title of the reading performance that took place on Sunday, 9th of June, in the basement of the Humanitas bookshop. Based on the eponymous text written by Ivan Vîrîpaev, the performance given by the actors of the “Radu Stanca” National Theatre of Sibiu under the guidance of director Bogdan Sărătean, was an experience of the forefront of Russian drama. The author, of Siberian descent, contributed to transforming the European region into an artistically fertile ground, through his activity as a playwright, actor and director.

What is surprising in the structure of such a collection of dramatic fragments is the dynamics that permanently engender novelty, avoiding uniformity. There are seven theatre plays, each refashioned through a change of perspective, gradually related to a certain character, who goes through various crises, but survives. The transparency of dialogue reveals the common ground of a reality that claims the field of invisibility, where the dance is the liquor fermenting within Ekaterina. The longwinded paraphrase of the Delhi dance is the source of fascination that compensates for the absence of a dramatic conflict or for the instability of the plot, with its digressions and sudden returns.

As the reading progresses, one can find not only empirical descriptions, but also, the process of creation of a “hornet's nest of human tragedies”. For Ekaterina's inspiration was set on fire by the deformed spectacle of human destitution in Delhi. Mutilated beggars, the stench of decaying corpses, rotten meat, screams, moans, honks, frightening laughs are just minor aspects of this amalgam that has turned into pure pain.

The young woman involuntarily absorbed this ghoulish revelation until a strong shock made her react in dissonance to the natural conservation instinct: she burnt her chest with a hot iron, as a brand of a grim tattoo of unbearable inhuman

© FITS Maria Ștefănescu

sensations. It is not the easiest of tasks to translate such an experience into words, and the most advanced linguistic system proves to be redundant when it comes to a theoretical perception which lacks a certain degree of empathy. This is an obvious aspect, since the theme of death, as a recurring motive in the fluidity of exchanges, and the way in which emotions fail to obey the dictates of reason, lose their characteristic force.

Mirela Nedelcu Pățureau, a guest at the event, saw each of the seven theatrical fortifications as a point of view of the emotional shape of the dance, which resulted in an overlap of several points of view.

The dramatic construction of the text is a “slip towards spirituality”, as an emblem of the current wave of “angry playwrights” that asserted themselves after 2000. Nevertheless, visually it seems to be a product of “theatrical cubism”, as an effect of the slight deviations from the philosophical core and of a multitude of partial readings. Indeed, Mrs Pățureau’s intervention was important; Delhi, a Dance borrows the efficiency of simplification, geometrisation and fragmentation from cubism, aiming towards a modernisation of realism, capable of capturing the contemporary world.

On the other hand, Vlad Zamfirescu noticed that the text, in its entirety, is slightly contemplative, with people who complete their ideological background by means of witty conversation. It is not unusual to encounter a certain type of restraint at the beginning of the performance, for certain passages cannot get rid of a slight monotonous aspect. Look how many reactions can come out of a necessary degree of attention, be it superficial, to the contents of such a dramatic writing.

It is worth mentioning that Ivan Vîrîpaev is a founding member of the documentary Theatre Centre Teatru.doc, hence his affinity for the exacerbation of realism in theatre. 📌

📌 Alba Stanciu

📷 Translated by Adela Tudorache

ORO VIEJO (OLD GOLD). ROCIO MOLINA COMPANY. THE RHYTHMIC BODY

The rhythmic pulse, the Spanish guitar, the powerful voice, the dance movements in flamenco andaluz style and the twisted bodies, full of expressive strength, the grace and the passion; these are only some of the treats offered by the impressive show performed by the Spanish dancing company and the director and choreographer Rocio Molina.

One of the basic tools of the show is the slightly raw, corrosive voice of Rosario La Tremendita, with a dramatic quality, that intervenes as interlude and as background for the groups or solo dances. The song has a melismatic texture and an archaic melos. On the other hand, the dance is accompanied by a gorgeous classic guitar solo, a display of artistic virtuosity, without any reserves. The musical support is subject to a comment, having a dramatic consistence; it describes emotion, while also giving dance an impulse. But at the very core of the sound lies the rhythm. The body movement is determined by accelerations, vibrations and breaks in the rhythm. Each gesture and movement composition coordinated by Rocio Molina are perfect for the rhythmic pulse, being imposed by the sound created by steps and castanets, while the accents and the executions that follow the counterpoint technique become exacerbated, demonstrated through body dialogues within the group – women solo or masculine duos.

The structure of the show is a succession of dancing acts, both solo moments and instrumental, without following a linear dramatic coherence. But the drama and the conflict represent the substance of the Spanish dance itself, an ‘objective’ that was remarkably fulfilled especially by the company soloist. She managed to show, without interruptions, an impeccable technique combined with body plasticity, flexibility and grace.

The core element of the show’s theatricality is, with no doubts, the dancers’ bodies. The flamenco

© FITS Sebastian Marcovici

movements and gestures transformed the show into a pure expression of countless emotions, sublime eroticism, passion, feminine coquetry or masculine force, and, above all, into an outpouring of elegance, grace and personal charm of the artist. The set design bears the Rodas / Kike Rodriguez signature and follows a free space, a clear stage without setting that would interfere with the movement. Meanwhile, stage-lighting provided by Antonio Serrano provides chiaroscuro image effects. Silhouettes emerge from the darkness or they are absorbed by space.

Relationships are built between body sculpture in the foreground and the dark background, leaning towards a shadow drama. Clippings of dancers’ bodies from the dark background are visually facilitated by the costumes made by Josep Ahumada, which have a special chromatic role in the overall landscape of colorful scenes.

Certainly, it is all about staging, a fragmented but unitary texture at the same time, in stylistic terms, due to the Spanish ethos and especially to the rhythm (steps, castanets and hand clapping). The group Oro Viejo (Old Gold) asserts the enduring value of tradition and creates an impressive theatrical performance. 📌

Yuki Sakamoto

Dragă teatru TITANICK

Aș dori să îmi exprim gratitudinea către toți membri companiei Titanick, care mi-au oferit cele mai uimitoare, fascinante, interesante momente în acest festival.

Înainte de deschiderea festivalului, s-a făcut un anunț către voluntari: „Teatrul Titanick caută voluntari care ar dori să ia parte la spectacolul lor!” Ce oportunitate grozavă! Inima mea a început să bată extatic. Pot să mă alătur unei companii străine, într-o țară străină. Era clar trebuie neapărat să profit de ocazia asta.

Cu trei zile înainte de deschiderea festivalului au început atelierele. Începând de la o încălzire, o membră a unei companii ne-a învățat cum să mergem și să dansăm în spectacol. De asemenea, ne-a învățat părțile de actorie pe care va trebui să le jucăm. Felul în care ne-a învățat a fost unul foarte amuzant și prietenos și, în același timp, ușor de înțeles, dar și foarte bine organizat. Nu a fost niciodată foarte emoțională, păstrându-și calmul, încurajarea a venit prin laude și și-a ales cele mai bune cuvinte pentru a ne motiva. Ca și regizor de teatru pentru copii, a fost un real model pentru

© FITS Sebastian Marcovici

mine. Există o mare diferență între țările străine și Japonia în ceea ce constă ideea de *leadership*. Am impresia că în Japonia mulți dintre lideri sunt impunători și intimidanți și rareori își laudă oamenii pentru efortul depus. Pe de altă parte, în multe alte țări, liderii sunt mai apropiați de oamenii lor și știu a-și motiva oamenii să își facă treaba bine. Asta se poate observa în educație, zona de business dar și în cea a artelor spectacolului. Noi, japonezii suntem învățați să învățăm oamenii prin a spune „NU”, pe când, în alte țări, educația este condusă de cuvântul „DA”. Desigur, asta diferă de la domeniul la domeniul, dar acesta este tiparul în general. Am învățat că, oricât de emoțional devine formatorul, cea mai bună metodă pentru a îmbunătăți un spectacol este să îți motivezi oamenii, să îi faci să vrea să se îmbunătățească.

Revenind la povestea cu Teatrul Titanick, spectacolul lor a fost ca un concurs de avioane. Piloții din Anglia, Germania, Franța, Rusia și America, toți cu avioanele viselor lor, se iau la întrecere spre cer. Îngerul Negru, care stăpânește cerurile, încearcă să își bată joc de ei, încurcându-i în cursa lor spre cer. La sfârșitul paradei, toți piloții încearcă să zboare

spre cer, dar Îngerul Negru le distruge avioanele, unul după altul. Piloții sunt dezamăgiți, dar la final primesc premiul de onoare. În sfârșit, singura care nu a căzut din avion este Mary Poppins, care zboară dincolo de cer.

Spectacolul a fost plin de surprize, peste tot artificii și explozii. Mașinăriile au fost construite extraordinar și fiecare din actori a fost caracterizat uimitor cu umor și farmec. Folosind întreaga Piața Mare, scala spectacolului a fost uriașă, iar spațiul a fost umplut de actori. Toți care au participat la acest spectacol au părut a fi încântați de acest eveniment, iar eu am mai văzut un spectacol așa distractiv până acum. Cel mai mare regret este că nu am putut participa ca și *performer* din cauza problemelor de sănătate, dar la anul mă voi întoarce și îmi voi lua revanșa. Mulțumesc Teatrului Titanick pentru o amintire extraordinară și sper că mi-am exprimat aprecierea prin acest articol!

EDITOR ȘEF: Ion M. Tomuș, Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu

ECHIPA:

Ana-Maria Băndean, Lucia Bucurenciu, Adina Katona, Delia Marinescu, Nina Noh, Yuki Sakamoto, Lavinia Șerban, Alba Stanciu, Livia Stoica, Carmen Stroia, Doriana Tăut, Andreea Tudosă

Oana Bogzaru, Oana Medrea, Lavinia Șerban: Departamentul de Studii Teatrale, UNATC I.L. Caragiale, București

COORDONATOR TRADUCERI: Anca Tomuș

ECHIPA TRADUCERI: Gabriela Fechete, Georgiana Ardelean, Oana Călbăjos, Sabina Andreea Savu, Diana Mureșan, Adela Tudorache

ISSN 2248-1776

ISSN-L = 2248-1176

DTP deAdMAR
Tipărit la printatu.ro

Facultatea de Litere și Arte
departamentul de **artă teatrală**
MINISTERUL EDUCAȚIEI, CERCETĂRII, TINERETULUI ȘI SPORTULUI
UNIVERSITATEA „LUCIAN BLAGA” SIBIU

9 iunie
2013

Melodie Varșoviană

de LEONID ZORIN în românește de ALEXANDRU CONSTANTINOV

cu ALEXANDRA CEACA CONSTANTIN PODU
și TEODORA VOINEAGU

coordonatori artistici: VERONICA & CĂTĂLIN PĂTRU

Sunet SABINA OLTEAN Lumini IANCU UNGIREANU
Manager Proiect LUMINITA BIRSAN

